

щото отъ нея излиза Истината. Защо трѣбва да търсимъ и Мъдростѣта? Понеже отъ нея просиява Истината. Истината пѣкъ е всадена дълбоко въ нашата душа, и тя има свой свещенъ езикъ. Докато ние не научимъ нейния езикъ, тя не може да ни говори. Туй е единъ отъ нейнитѣ велики закони. Истината очаква да научимъ нейния свещенъ езикъ и да разберемъ всѣка нейна дума. И тогава, напредъ въ живота, да видимъ, какъвъ смисълъ има въ Истината! Истината води къмъ живота. Тогава и животътъ има смисълъ, защото може да бѣде безсмъртенъ. Той може да хване онази старовръменна змия, която ражда страданията въ свѣта. Ние не трѣбва да се отричаме отъ живота, а да търсимъ истинския животъ. Отричаме се ние отъ сламата, а не отъ житото. Нѣкой пита: отъ какво да се отречемъ? — Да се отречемъ отъ т а з и слама, съ която ни забавляватъ. Дойде онзи благородниятъ, донесе ни пленъ кошъ съ плѣва и ни казва: хубаво нѣщо е това, добъръ е животътъ! Казвамъ: знай, плѣва е това, хиляди години съмъ ялъ тази плѣва. Изсѣхнало е тѣлото ми, ребрата ми се четатъ, па и лицето ми е станало като на светия. Да, светии сѣ това, но светии на плѣвата. Азъ почитамъ тия светии, но за други светии говоря. Азъ проповѣдвамъ за светии, които свѣтятъ, които иматъ свѣтящи лица, които свѣтлина носятъ. Азъ не говоря за тия жълтитѣ светии. И азъ съмъ светия, пѣкъ и вие сте светии, даже нѣкой отъ васъ сте повече светии и отъ мене. Азъ се радвамъ, че човѣкъ има подобни на себе си. Е, и безъ маслице може, само съ сухъ хлѣбецъ,